

Светосавље.орг :: Библиотека :: Ћирилица :: Latinica

<< претходна [садржај] следећа >>

СВЕТИ НЕКТАРИЈЕ ЕГИНСКИ ПОУКЕ

ПЕСМА БОЖАНСКЕ ЉУБАВИ

Увод у "Песму Божанске Љубави"

Будући да је Бог по природи бесконачан и неприступан, чежња Светих за сједињењем са Богом никада се не може испунити до краја. Богоискатељ живи у непрестаном кретању и узрастању, непрестано се вазносећи ка Небесима. Такво силно стремљење ка Богу било је својствено Св. ап. Павлу, који написа: "Стремим ка ономе што је преда мном, и трчим према циљу ради награде небескога призвања Божијега..." (Филипљ. 3,13-14).

Управо таквом чежњом за Богом беше разбуктан наставник монаха - Преп. Антоније Велики. Временом су та чежња и љубав нарасли у њему толико да је он, напokon, могао да каже: "Више се Бога не бојим, јер Бога волим".

Што је свети човек разбуктанији чежњом за Богом и љубављу према Богу, тим је силније његове осећање да он ништа своје нема. Што се више вазноси к висотама љубави, тим силније он осећа да је љубав његова према Богу слабија него у било кога другог. Бесконачна и пречезнута Красота Божија недоступна је људскоме поимању, јер се Бесконачно у оно што је коначно сместити не може. Зато Бог открива Себе души човековој постепено, учећи је да Га иште, да за Њим чезне и да се Њиме насладошћује. Тада се душа устремљује ка Небесима, ка Божанској Красоти, да би је целу задобила и у себе сместила. Недостижући Божанску Красоту, душа схвата да се то што она иште наводи још много даље, на још вишим висотама, да је то још пречезнутије од онога што је она већ достигла и што је у себе сместила. Душа се, тада, удивљује и занебесава, испуњујући се Божанском чежњом.

На језику Светих реч "чежња" се односи на ствари и лица која су одсутна, док се реч "љубав"[1] односи на лица која су присутна. Будући да је по природи невидив и невештаствен, Бог је и Свечезнути и Свежељени, али, будући да је и Свудаприсутни Који откри ва Себе кроз Своје енергије, Бог је, истовремено, и Љубав за оне који већ овде бивају удостојени Њега.

* * * * *

*Љубав - од Бога је дар,
благадаћу Божјом што чистој души се даје,
што походи душу и себе јој открива.*

*Божанска љубав
ни у ком засјати неће
без Божијег откривења.
Без дара откривењског
душом не струји благодат
и душа остаје слепа за љубав Божију.*

*Који узљубише Бога
к Божанској љубави хрле
благадаћу Божјом
што души се открива, дејствујући
у срцу свеочишћеном.
Благодат к Богу их привлачи.
Јер оног ко заволе Бога
први узљуби Бог,
тек потом он заволе Бога.
Који је Бога заволео
син љубави најпре је био,
а Оца Небеског тек потом узљубио.
И срце богољубно не спава никад, већ стражи
због огњене љубави своје...
И када спава човек
по нужди природе своје,
срце његово стражи, хвалу узносећи Богу.
Рањено љубвом Божанском
срце тад не иште ништа сем Вишњеге Блага.
Од свега се одвраћа другог
и све му је ништавно сасвим.*

*Љубвом Божанском свеобузета,
душа се слади сва речима Божјим,
у шатору Божјем блаженствујући.
И уста отвара своја
да кличе о чудима Божијим,
о слави Божјој, о величанству Божјем да сведочи.
И Богу душа тад поје и Бога беспрестано хвали.
И Богу свеусрдно служи.*

И љубав Божанска тад душом овладава,
и мења је сасвим, и својом је чини.
Узљубивши Бога, душа заимава Бога
и љубав њена Божанска
тим се имањем разбуктава.
О, благо души што узљуби Бога,
јер сретe се с Живим
Који јој испуни чежњу!

И душа тад одсеца сасвим
све жеље и чувства, и порив сваки
што туђ је љубави Божијој,
као презрења достојан и ње недостојан.

О, како силно на Небо се вазноси душа
што љубвом Божанском Бога узљуби,
ненаситна љубави Божије!
Ко облак лаки та љубав обуима душу
и к превечном извору своје,
и к Љубви непресушној носи је,
незгасивим сјањем је прожимајући!

Рањена Љубвом Божанском,
душа се радује непрестано.
Ликује она, од радости кличе,
пред Богом игра, јер битије сасвим
у покоју љубве Господње
као на водама тиханим.
И никаква печал земаљска
мир њен и покој не ремети,
и никаква жалост је лишити не може
радости њене и ликовања.

Богољубну душу
љубав к небесима вазноси:
и она дише слободом
од чувствава плотских,
од сопствене плоти, чак, своје.
Потпуно предав се Богу,
душа заборавља себе.
Божанска љубав јој даје
слободу присности с Богом;
слобода јој смелост даје,
а смелост - причешће (Богом)
а причешће - глад.

Љубвом Божанском свеуловљена,

ни о чем другом да мисли,
 нити шта друго да хоће
 душа богољубна не може!
 Она непрестано уздише, она вапије:
 "Господе, када ћу к Теби да дођем
 и лице Твоје да видим?
 Душа се моја к Теби отима, Боже,
 као што јелен хрли на изворе горске!"
 Таква је љубав Божанска
 што душу собом уловљује.

О љубави, истинита и непрестана!
 О љубави, уподобљености Божијем Лику!
 О љубави, душе ми тихано насладошћење!
 О љубави, божанска пуното мог срца!
 О љубави, непрестано сазрцање мог духа!

Ти душом ми вечно овладаваши,
 ти брижно је грејеш и закриљујеш!
 Ти је оживљујеш и к Љубви Божанској узвисујеш!
 Ти срице моје испуњујеш
 и Љубављу Божјом разбуктаваши!
 И стремљење моје к Свевишњем ти оживљујеш!
 И силом живоносном својом
 силу душе ми ти укрењујеш!
 Ти душу ми способном чиниши
 да љубави Божијој достојно приноси служење!
 Ти дух мој обумаш
 и од путева земних Га избављаш!
 Ти дух мој ослобађаш
 да би слободан хрлио
 к љубави Божјој на Небу!

Ти си бесцена ризница верних,
 ти дар си свепречезнути тајанствених уздарја Божијих!
 Ти - богослично сјање мог срца и душе!
 О, ти која верне у децу Божију претвараши!
 Ти украс си верних, Ти поштујеш приснике своје!
 Ти - једина истински постојана, јер вечна јеси!
 Ти - раскошна одеждо богољубивих,
 у којој стоје они пред љубављу Божијом!
 Ти - сладости најлепша, јер Светога Духа си плод!
 Ти верне освештаваши, у Царство Небеско их уводиши!
 Ти - миомирисе који собом верне уловљујеш!
 Тобом се верни блаженству рајском приопштују!
 И светлост духовног сунца тобом у души просијава!
 И духовне очи верујућих ти отвараши!

*И тобом верни у слави божанској
и вечном животу учествују!
Ти рађаш у нама жеђ за Небесима!*

*Јер ти си та која Царство Божје на земљи васпостављаш!
Јер ти си та која мир међу људима шириш!
Јер ти си та која земљу чиниш неболиком!
Јер ти си та која људе сједињујеш с Ангелима!
Јер ти си та која појање наше Богу приносиш!
Јер ти си та која у свему побеђујеш!
Јер ти си та која све превасходиш!
Јер ти си та која космосом заиста владаш!
Јер ти си та која премудро управљаш светом!
Јер ти си та која све држиш и која очуваваш све!*

*О, љубави, пуното мог срца!
О, љубави, сладосна иконо Исуса Најсладоснијега!
О, љубави, свештени печате ученика Господњих!
О љубави, знамене Најсладоснијег Исуса!
Чежњом за тобом прострели ми срце!
Испуни га благима, добром и ликованјем!
Учини га стаништем Духа Пресветога!
Разбукти га огњем божанским,
и спали му кукавне страсти,
да срце ми постане свето,
и поје ти хвалу непрестану!*

*Сладошћу љубави своје срце ми испуни,
да љубим једино Исуса,
Најсладоснијега,
Христа Господа мога
и појем Му бескрајну песму
од свецеле душе своје,
од свецелог срца свога,
од сила свих својих,
од свецелог духа свог. Амин!*

(са руског препевао: Матеј Арсенијевић)

НАПОМЕНЕ:

1. Ми користимо реч "љубав" (грч. - "ерос" црквенослов. "речение") у светоотачком смислу. Ерос је делатна, динамичка љубав, која двига душу ка Богу, која се у том двигу самонадилази. То је огњена љубав према Богу, која се пројављује као неутолива жеђ за

Божанским. Божански ерос се рађа у очишћеном срцу у коме живује благодат Божија.

<< претходна [**садржај**] следећа >>

Светосавље.орг :: Библиотека :: Ћирилица :: Latinica